

Olv.: 2Makk 7,1-2,9-14 – 2Tessz 2,15-3,5 – Lk 20,27-38

A feltámadás kérdése

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Isten hozta a Testvéreket!

“A nép üdvé Én vagyok!” - mondja az Úr. Mi azért jövünk ide vasárnapról-vasárnapra, mert az a meggyőződés éltet bennünket, hogy az Istennel való kapcsolatunk, összetartozásunk *az üdvösségünket* jelenti. *Az üdvösség* a mai naphoz tartozik és tart addig, amíg az Isten él. Ma különösképpen is gondoljunk az élő Istennel való kapcsolatunkra. Milyen megrendítő tapasztalatunk van az emberek hűségéről az Isten nélküli világban is, akik meggyőződésükért minden áldozatot készek elviselni, elszenvedni, még a halált is.

*Istennel való kapcsolatunk azzal a készségünkkel mérhető,
hogy mire vagyunk készek és képesek Isten iránti hűségünk bizonyítására.*

Szentbeszéd

Az elmúlt napok ünnepléseiről.

Kedves Testvérek! Olyan ünnepek után vagyunk, amely ünnepek szólítgatnak bennünket. A hit útján járókra emlékeztünk, mindenszentekre, aztán a megholtakra, akár a hit útján jártak, akár nem. Abban a hitben emlékeztünk rájuk, hogy ők Isten gyermekei és rábíztuk őket Isten végtelen hatalmára, végtelen erejére.

Ezen a mai vasárnapon ezek után az ünnepek után az Anyaszentegyház a feltámadás hitének és az örök élet hitének a kérdésével szembesít bennünket. Másról van szó amikor egyszerűen emlékezünk a hősökre, a vértanúkra, akikkel kapcsolatosan a legcsodálatosabb kijelentés: “A vértanúk vére, a keresztények vetőmagja.” A temetőket járjuk, megmentett virágainkkal földísítjük a sírhalmokat, tavaszt varázsolunk az őszi temetőben. Mécseseket lobbantunk lángra, mert sohase tudunk megbarátkozni lelkünkben a sötétséggel. Ez mind-mind nagyon üdvös. Nagyon üdvös a hősökre gondolni, akiknek a tetteiből él a következő nemzedék, sőt nemzedékek. Sohase felejtjük el halottainkat, akikkel összetartozunk. Egészen másról van szó, amikor a feltámadás hitéről, az örök élet hitéről van szó, függetlenül attól, hogy ezeket az ünnepléseinket, emlékezéseinket is valamiképpen átjárja ez a sejtés.

A feltámadás hitének és az örök élet hitének kérdéséről.

Erre a kérdésre nem egyszerű válaszolni. Az ember egy életen keresztül - sőt az emberiség, amióta ember él a földön - birkózik ezzel a kérdéssel, az elmúlás gondolatával. Minden ember lelkében valamiképpen megszületik az élet hite, akár így nevezem: a feltámadásba vetett hit, akár az örök életbe vetett hitről van szó. Közös a gondunk, valójában fix válaszunk nincs. Vannak okos emberi megnyilatkozások. Fölüthetjük a Bibliát és nagy igazságokat olvashatunk, de hogy az ember a szíve mélyén miképpen azonosul ezekkel, az minden egyes ember külön titka. Birkóznak ezzel a titokkal a tudósok, a gondolkodók és

nagyon sajátos a válasza ennek a nagyszerű társaságnak, amikor azt mondják: "A feltámadás hitének, az örök élet hitének garanciája *az Isten mindenhatósága*." A Szentírást jobban ismerő tudósok, a biblikusok azt mondják:

A feltámadás hite, az örök élet hite Isten rendíthetetlen hűségére támaszkodik. Isten mindenhatósága garانتálja, Isten rendíthetetlen hűsége garانتálja.

Csodálatos megfogalmazás. Csakhogy mi földhözragadt emberek nehezen elégedünk meg ezekkel az igazságokkal. Azt mondják a tudósok, fogadjuk el mi emberek, mi akik nem vagyunk istenek, - akár teremtményként gondolja az életét valaki, akár ezzel a kérdéssel nem foglalkozik ilyen értelemben, - hogy

*Isten nem bocsát be bennünket a teremtés titkába,
a teremtés titkát nem osztja meg velünk.
Ugyanígy az Isten nem osztja meg velünk a feltámadás és az örök élet titkát sem.*

Hűséges és hatalmas az Isten.

A biblikusok azt mondják: hűséges az Isten és Isten hűsége sohase fogy el. Isten Ábrahám, Izsák és Jákob Istene él, minden élők Istene. Isten mindig az élet oldalán áll. Isten hűsége sohase fogy el. Ez azt jelenti, hogy Isten nem engedheti meg, hogy mi emberek a halál hatalmában maradjunk. Hatalmasabb az Isten a halálnál. Azt mondják a szentírástudósok, hogy mindezt az Isten Jézus feltámadásában igazolja.

Testvérek!

A mai vasárnapon mi is szembetaláljuk magunkat ezzel a kérdéssel, miközben minden szentmisében megvalljuk: "Hiszem a holtak feltámadását és várom az eljövendő örök életet." Szerencse is, hogy az ember nem mindig fontolja meg azt amit mond, mert talán meg is zavarodna. Próbáljunk egy-két lépést tenni ezeknek a szentírási üzeneteknek a segítségével, amiket ma hallottunk.

Az örök élet hite megfogalmazódik már az Ószövetségben.

Ez az édesanya hét gyermekével együtt a hitéért, a meggyőződéséért kész volt minden megpróbáltatást, minden szenvedést elviselni, még a halált is, mert meg voltak győződve arról, hogy az Isten *nem hagyja őket cserben*. Azt mondják a szentírástudósok, hogy az Ószövetség örök élet hitének ez az első bizonyága. Bár a mai evangéliumban hallottuk Mózes történetét, az is egy villanás a csipkebokorral való találkozásakor. Azt mondják a szentírásmagyarázók, hogy már az Ószövetségben az örök életbe vetett hit megfogalmazódik. Az élő Istentől élnek ezek az emberek és az élő Istennel halnak meg.

A másik kép amit hallottunk, ennek az ősi emberi meggyőződésnek, vagy hitnek a kifejlődéséről tanúskodik. Krisztus előtt körülbelül 300 évvel kegyetlen állapotok voltak Izraelben. Háború-háborút követett és mindent a hatalmasok uraltak. Minden az erősek kezében volt, minden erő birtokában ők voltak. A nyomorult népet sanyargatták, kiszolgáltatottá tették és kényük-kedvük szerint - ha éppen úgy gondolták, - megölték. Az emberekben fölmerült a gondolat, hogy ez meddig, meddig tart még ez? Mehet ez még tovább? Izaiás jóvendülésére hivatkoztak, aki új égről profétált.

Az örök élet hite az Újszövetségben.

Később a Jelenések Könyve - Szent János evangelista által írt könyv, - teljesíti ki ezt a gondolatot. Amikor Isten országa elkezdődik, új ég és új föld lesz. Ez az új ég és ez az új

föld valamiképpen véget vet annak a szörnyűségnek, amit átéltek ezekben az időkben az emberek. A Szűzanya magnifikátja is erre hivatkozik, amikor azt mondja: “Letaszítja Isten a hatalmasokat a trónról és fölemeli a megalázottakat.”

***Gondolati síkon elindul egy fejlődés,
ami egyre inkább az Isten kezébe adja át az ember sorsát.
Azért az Isten kezébe, mert ő hűséges.***

Kedves Testvérek!

Ennél többet alig tudunk mondani. Amikor Jézust kérdezték az örök élettel kapcsolatosan, akkor Jézus is kitért a válasz elől és az Isten titkáról kezdett beszélni: “Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi értelem föl nem foghatja amit az Isten azoknak készített, akik őt szeretik.” Így is mondhatom: “Akik az Isten fiai.”

Az evangéliumban egy sajátos fordulattal találkozunk, ami ezt a kérdést kicsit jobban megvilágítja, bár ez is e világi vetület. Amikor a szadduceusok vitáznak Jézussal - aki az élő Isten követeként jár-kel közöttünk, - és azt olvastuk a Szentírásban, hogy a szadduceusok nem hisznek a feltámadásban. Tehát már ez is arról szól, hogy a zsidóság körében a feltámadás hite, az örök élet hite az magától értetődő volt. A szadduceusok nem hisznek a feltámadásban. Miért? Ez a döntő. A szadduceusok gazdagok. A szadduceusok a főpapok. A szadduceusok azok, akiknek a kezében van minden és ők nem akarják, hogy bármi is megváltozzon, mert az ő számukra ez a lehetőség, ami adatik nekik, ez az életet jelenti. Foglalkoznak ők azzal, hogy mi az, hogy halál és mi az, hogy halál utáni élet? Ők materialisták. Ők ennek a világnak az imádói és arra gondolnak, hogy azé az élet lehetősége, aki erős, aki hatalmas, aki pozícióban van.

Nem véletlen, hogy Jézus velük vitába száll pontosan azért, mert ő az Isten oldalán áll. Az Isten pedig az embernek az Istene. Ma barátokozunk meg ezzel a kérdéssel, mert megfejtetni nem tudjuk. Ha elkötelezzük magunkat az Isten mellett, aki az élő Isten, akkor ez azt jelenti, hogy hiszünk abban, hogy az élet az ember számára adott ajándék már most. Isten sohasem békél meg azokkal, akik úgy gondolják, hogy ők birtokolhatják egyedül ezt az életet, mert hivatkozhatnak kapcsolataikra, az összeköttetéseikre, az erejükre, a hatalmukra. A többi meg hulljon. Ezért mondjuk erre a képre, hogy

***az ember amikor meghal, az Isten kezébe hull.
Az Isten kinyújtja a kezét, hogy fönntartsa bennünket,
mert ő erősebb az embernél és az ő hatalma nagyobb az ember hatalmánál.***

Nem véletlen, hogy a materialista gondolkodás, a hitetlen gondolkodás istentagadó, mert ez a gondolkodás nem az ember oldalán áll. Ez a gondolkodás egyesek oldalán áll. A XX. század közepe táján el hatalmasodott egy teológiai irányzat, amely Amerikából indult el: Isten meghalt. Azokat szolgálta ez a teológiai irányzat, akik akkor hatalomban voltak. A maguk hatalmát igazolták ezzel. Majdnem azt mondhatnám: istenné tették magukat, mert szinte isteni erőt és isteni lehetőségeket tulajdonítottak és biztosítottak maguknak. Aztán ez mennyi embernek a halálát jelentette, ez semmiképpen nem érdekelte őket. A szadduceusoknak XX. századi utódai. Vagy Nietzsche a filozófus, aki prófétizált, hogy meghalt az Isten. Azok mellett szónokolt, akik úgy gondolták, hogy élet-halál urai. Martin Kuber, egy hívő – mert egy rabbi csak hívő lehet, - szállt szembe ezzel a gondolattal arra hivatkozva, hogy az Isten élő Isten. Isten az élők Istene. Aki tagadja az Istent, az az életet

tagadja, hogy igazolja a saját maga törekvéseit, a saját maga emberi e világi törekvéseit, akár a többiek hátrányára is.

Ha most erre gondolunk, akkor a mi mindennapjainkban
a feltámadás hite, az örök életbe vetett hitünk éppen ezt jelenti,
hogy az élet ura az Isten és az élet gazdagsága, szépsége az minden ember java.
Ha mi igazán istenhívők vagyunk, akkor ezért harcolunk ebben a világban.
Ez megsokszorozza az erőnket, ez elkötelezetté tesz bennünket.
Minden áldozatra készsé és képessé tesz bennünket.

***Mit jelent az, hogy amikor befejeződik ez a földi sorsunk,
az Isten kezébe vesz és örök életet ad nekünk
az az Isten titka, meg a mi reményünknek a záloga.***

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek! Ebben az imádságban köszönjük meg Istennek azokat a hősöket, akik a hitükért és a meggyőződésükért mindenre készek voltak, mindent elszenvedtek, még az életüket is feláldozták. Most az elmúlt években és még az elkövetkező években is egyre több olyan embert avatunk boldoggá, szentté itt a közvetlen környezetünkben, akik papok, püspökök, világi hívek voltak, akik a hitükért iszonyú megpróbáltatásokat szenvedtek el és volt erejük kitartani.

Október 23.-a után vagyunk. Gondoljunk azokra a hősökre is, akik nem a hitükért, hanem a nemzetünkért, népükért, népünk jövőjéért aggódva kockáztattak mindent, az életüket is. Voltak, akiket megtorlásképpen fölakasztottak. Egyetlen egy sem tört meg. Mindegyikük azt mondta, van értelme az áldozataiknak. Néha gondoljunk ezekre a hősökre is.

Mi Atyánk...

Könyörögjünk

Hálát adunk Istenünk, hogy szentségi ajándékkal tápláltál minket. Kérünk, hogy Szentlelked kiáradása által maradjon meg az igazlelkűség kegyelme mindazokban, akikben mennyei erőd működni kezdett Krisztus, a mi urunk által.

+ A M E N +

+ Á L D Á S +